

BİR

ESKİ YUNANİSTAN – AMA NE ZAMAN OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM

Öykümün ilk bölümü bir efsane kitabından. “Peh,” diyor-sun, “efsane dediğin, eski yalanlardan başka bir şey değildir! Ben GERÇEĞİ bilmek istiyorum.” Eh, ben efsanelerden biriyle tanıştım ve ONUN öyküsünün doğru olduğunu biliyorum. O zaman, neden diğer efsaneler de doğru olmasın? Her neyse, ben daha küçük bir çocukken başımdan geçenleri açıklamanın tek yolu bu. Ve BU doğruydu, çünkü ben o sırada oradaydım. BU YÜZDEN, Eski Yunanistan’la başlayalım ve gerçek hakkında sızlanarak sözümü kesmene bir son verelim, olmaz mı?

“Ne istiyorsun, şişko surat?” diye sordu genç tanrı. Miğferinde ve topuklarında kanatlar vardı. Bir yılanın dolanmış olduğu bir asa taşıyordu. Yılan şaşakalmış gibiydi:

“Annenle bu şekilde konuşamassın Hermess!”

“Ah, sen git de deri falan değiştir, seni sıçan kuyruklu kertenkele!” diye yanıt verdi Hermes ve tırnaklarını beyaz gömleğine silerek parlattı.

“Bunu sssöylediğine pişşşman olacakssın!” diye tısladı yılan. Altın divana uzanmış bir tanrıça, kanatlı tanrıya kaşlarını çattı. O kadar güzeldi ki ona bakamıyordun. Siyah saçları bukle bukle, omuzlarına dökülüyordu. Ama o asla saç maşası kullanmıyor, saçlarını nadiren boyaması gerekiyordu.¹

Ona *bakabilsen*, yüzünün öfkeden kızardığını, dudaklarının gerilip ıslıl ıslıl beyaz dişlerini sergilediğini görebilirdin. (Üstelik, diş doktoruna da gitmesi gerekmiyordu.) Tanrıça, bir şekilde öfkesine hâkim oldu:

“Ben tanrıların kraliçesi, kudretli Zeus’un karısı, dünyanın hükümdarı Hera’yım. Bana bu şekilde hitap et, yoksa seni hiçbir tanrının cezalandırılmadığı gibi cezalandırırım Hermes.”

Hermes tırnaklarına üfledi ve tanrıçaya sıcak bir gülümseme bahşetti. “Ah, kes şunu anne. Sevgili küçük Hermes-çiğini cezalandırmazsın.”

“Nedenmiş o?” dedi Hera, tükürürcesine.

“Çünkü bana *ihtiyacın* var! Ben tanrıların habercisiyim. *Ben* olmasam ve ayak işlerine koşmasam, sırf pis işler karıştırmak için, buradan Kafkasya’ya, Truva’dan Atlantis’e taban tepip durursun.”

Hera gözlerini kıstı. “Pis işler mi?”

“Evet. Sırf *sıkıldığın* için bir sürü sorun çıkardığın *biliyorsun*, değil mi anne?”

¹ Saçları, yaşı binlerle sayılan bir kadın için oldukça iyiydi. Aslında, 5000 yaşına gelene kadar onları boyaması gerekmemiştir. Ama diğer yandan o, oldukça kötü bir tanrıçaydı. Demek ki deyim doğruymuş: İyiler erken yaşlanır.

Hera güzelim çenesini kaldırdı ve mermer sarayın penceresinden dışarı, aşağıdaki göle ve ötedeki dağlara baktı:

“Pis işler benim işim. Tanrılar böyle yapar.”

Hermes ışıl ışıl mermer zeminde yürürken, sandaletlerindeki kanatlar çırpındı. Hermes tanrıçaya doğru eğildi:

“Her neyse, bir şey *istiyorsun* herhalde, yoksa beni *çadırılmazdın*.”

“Olabilir...”

“Ah, hadi ama. Ne var? Zeus’un gözüne kestirdiği bir insan kızımı kaçırmamı mı istiyorsun? İlk defa olmayacak.”

Hera öfkeyle baktı ona, sonra yüzü yumuşadı, ağlamaklı oldu. Usulca konuştu:

“Durum bundan daha ciddi Hermes. Zeus gitti.”

Kanatlı tanrı, başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı:

“Gitti mi? Ee?.. O ihtiyar keçi durmaksızın bir yerlere gidiyor. Dönecektir, her zaman Olimpos’a geri döner.”

Gözünden bir damla yaş akan Hera gözlerini kırıştırdı:

“Bu sefer değil Hermes. Bu sefer değil.”

İzleyen hizmetkâr olmadığından emin olmak için çevresine bakındı, sonra divanın altına uzandı. Sarı bir parşömen rulosu çıkardı ve dikkatle açtı. Hermes parşömene baktı. Orada bir mesaj vardı, ama her zamanki gibi kalem ve mürekkeple yazılmamıştı.

“Bu nedir?” diye sordu Hermes. Yılan bile başını uzatıp baktı.

Hera açıkladı:

“Biri farklı bir parşömen almış, harfleri kesmiş ve bu parşömene yapıştırmış.”

“Ama eski parşömeni mahvetmişler!” diye içini çekti Hermes.

Hera başını iki yana salladı:

“Bunun konumuzla ne alakası var, aptal oğlan? Asıl mesele, gönderdikleri mesaj.”

“Ama neden basitçe yazmamışlar?” diye sordu Hermes.

“Çünkü mesajı kimin gönderdiğini bilmemizi istemişler!” dedi Hera bilgece.

Hermes başını salladı ve mesajı okudu:

Sevgili Hera,

Zeus'u ben kaçırdım. Bileklerindeki ve dizlerindeki tendonları kestim. Artık kaçamaz, şimşek fırlatamaz. Savunmasız kaldı. O, Delfin'in mağarasında tutsak. Bana onun tacını getirmeZsen neredE olduğunu söylemeM. Dünyayı ben yönetEceğim. İtaat etmek için günbatımına kadar zamanın var, yoksa ZEUS her gün bir göz, kol ya da bacak kaybedecek. Son gün de kellesini... Ciddiyim, ya tacı gönderirsin ya da kocacığın gününü Görür... VE bahsettiğim, Girit'te bir günlük tatil değil.

Sevgilerimle...

Gizli rEhineci Tayfun.

Hermes tüyleri kadar beyazladı.

“Tayfun, ha? Dünyadaki en iğrenç yaratık! Ve şimdi dünyayı o yönetecek.”

“Sen, Zeus’u kurtarırsan yönetemez,” dedi Hera, usulca.

“Ben Zeus’u kurtarırsam yönetemez,” diye onayladı Hermes. Sonra sertçe yutkunup, “*BEN MI!*” diye ciyakladı. “Bu, bir *kahramanın* yapması gereken bir iş! Herkül ya da Prometheus’un... Yüz ejderha nefesiyle kavrulmaya aldırma-yacak birinin. Ben bir haberciyim anne! Neden *ben* gidecekmişim ki? Neden Zeus’u *bir başkası* kurtarmıyor?”

Hera oğlunun yakasına yapıştı:

“Sesini yükseltme de dinle, herkes Zeus’tan nefret ediyor.”

“Eh, bana sorarsan *herkes* değil, anne. Ama *senin* ettiğini biliyorum...”

“Bu mesele Yeraltı’ndaki Hades’in kulağına giderse, babanın şimşeklerinden biri gibi fırlayıp gelir buraya. Her zaman Yeryüzü’ne hükmetmek istemiştir. Denizdeki Poseidon da yunus gibi fırsatın üzerine atlar. İsyan eden Devleri bastırmamız gerekliydi zaten.”

“Çirkin vahşiler,” diye onayladı Hermes. “Anneleri Gaia çok kızmıştı!”

Hera başını hızlıca salladı:

“Gaia, Tayfun’u bu yüzden yaratmıştı zaten, intikam almak için.” Mektubu Hermes’in burnunun dibinde salladı. “İntikamı bu işte.”

“Ama Tayfun’un peşinden neden *benim* gitmem gerektiğini hâlâ söylemedin anne. Adam tam bir canavar.”

“Yarı insan,” diyerek omuzlarını silktilti Hera.

“Ah, evet!” diye gıktadı Hermes. “Beni endişelendiren de insan yarısı değil zaten! Kollarının altında ateş püskürten yüz ejderha başı ve bacaklarına dolanmış yılanları olan yarısı!”

“Yılanlarda yanlışşş bir şşey yok,” diye tısladı Hermes’in yılanı.

“Uzandıklarında boyları adamın kafasına geliyorsa var! Tayfun’un boyu bu saray kadar yüksektir!” diye inledi Hermes.

“Afedersssin, heralde!”

“O ejderha başlarının her biri ateş tükürüyor,” diye açıkladı Hera. “Tayfun kendi nefesiyle taşları kızdırıp sana atabiliyor.”

Yılan içini çekti:

“Ben bunu yapamam.”

Hera, Hermes’e döndü:

“Güvenebileceğim tek kişi sensin. Olimpos, Poseidon’un ya da Hades’in eline geçerse, seni yok ederler.”

“Beni mi? Ben ne yaptım ki? Ben yalnızca tanrıların zavallı, küçük habercisiyim. Kimseye bir zararım dokunmadı. Tek bir tanrıya bile...” diye sızlandı Hermes.

“Sen Zeus’un oğlusun ve bu yeterli,” diye açıkladı Hera. “Seni ezerler ya da sonsuza dek Hades’in Yeraltı’na kapattılar.”

Hermes ürperdi:

“Ama benim gibi küçük, tüylü bir aptal, Tayfun gibi yılan sallayan, ateş tüküren bir şeytani nasıl yenebilir?”

Hera arkasına yaslandı ve düşündü:

“İlk önce babamı bulmak gerek...”

“Ama Tayfun mektubunda Zeus’u nereye sakladığını söylemeyeceğini yazıyor.”

“Mektup Zeus’un Delfin’in mağarasında tutsak olduğunu da söylüyor. Tayfun pek akıllı biri değil.”

Hermes perişan göründü:

“Tayfun’la savaştık kadar cesur kahraman yok mu? Ben gizlice mağaraya girerken canavarla savaştık biri?”

Hera başını iki yana salladı:

“Tayfun ilk ortaya çıktığında tanrıların hepsi ya Mısır’a kaçtı ya da yılan kılığına girdi.”

“Korkak tavuklar,” diye mırıldandı Hermes.

“Evet, korkak tavuklar ya da tavşanlar, ördekler...” diye onayladı Hera. “Yalnızca Prometheus, Tayfun’la başa çıkabilecek kadar cesur.”

“Prometheus bile saklanıyor,” diye içini çekti Hermes.

“Ah, ama o Tayfun’dan saklanmıyor,” dedi Hera. “O ateşi tanrılardan çaldı ve insanlara verdi. Kartal kanatlı İntikamcı (Gazap) onun peşinde.”

“Onu geri getiremez miyiz? Zeus’u kurtarmayı başarırsa affedileceğini söyleriz.”

Hera başını iki yana salladı:

“Zamanda binlerce sene ileriye yolculuk etti. Gazap onu bulamıyorsa bizim hiç şansımız yok. Prometheus’un izini

yalnızca Zeus sürebilir... ve Zeus, Tayfun'un tutsağı. Bu iş sana düşer. Sen Zeus'un oğlusun.”

Hermes yanaklarını şişirdi ve üfledi:

“Ve bir oğlun yapması gereken neyse, bir oğul onu yapmalı. Gidip haritalarımı getireyim,” dedi, hüzünle kanat çırparak büyük mermer odadan çıktı.

Tanrı Prometheus da uçuyordu. Yıldızlarla dolu galakside, çok uzaklarda... Yanında tuhaf bir canavar uçuyordu. Kare şeklindeki bedeninin üzerine elli kafa, her bir yanına ellişerden toplam yüz kol dizilmiş bir adam: Hekatonkheir. O, Yeraltı'nın kapılarının koruyucusuydu ve kaçıyordu.

İki efsane, altın rengi bir güneşe vardıklarında yavaşladılar ve mavi otlaklar, yeşil denizlerle kaplı bir gezegene yöneldiler.

“İşte geldik Hek,” dedi Prometheus, gezegenin yüzeyindeki bir köye doğru alçalırlarken. “Senin yuvan.”

35 numaralı kafa gözyaşları içinde burnunu çekti:

“Evim,” dedi, “icat edilmiş en güzel sözcük.”

“Güzel sözcüğü dışında,” diye itiraz etti 27 numaralı kafa.

35 numara onu duymazdan geldi:

“Herkesin elli kafası ve yüz kolu olduğu bir gezegen.”

Bulutların içinden süzüldüler.

“Burada çok mutlu olacağından eminim,” dedi Prometheus.